

tribuie mai ales costumele Adrianei Urmuzescu, pestrițe, neurmărind game cromatice armonizate între ele; uneori acestea par rătăcite din alt spectacol (și din alt stil), sau dovedesc de-a dreptul un gust vestimentar îndoielnic.

Într-o distribuție echilibrat gândită, greul spectacolului cade pe umerii Corinei Dumitrescu. Quiteria ei este copilăroasă, șagalnică sau îmbufnată, pusă pe șotii și sentimentală. Totul, cu o indiscutabilă curățenie tehnică și expresivă. (De altfel, momentele de "recitative" pantomimice sunt foarte îngrijit lucrate, ceea ce înainte vreme se cam neglija.)

Andrian Fadeev, Basilio din seara premierei, este prim-solist al Teatrului Kirov din Sankt-Petersburg. Are 23 de ani, un cap blond angelic și o conformație fizică rasată, numai bună pentru rolurile de prinț liric. Provenind dintr-o școală atât de solidă precum

cea rusă, el își etalează cu naturalețe expresivitatea liniei, o săritură amplă și elastică, o turație bună, o prezență scenică extrem de agreabilă și, nu în ultimul rând, capacitatea de a se adapta urgent, dată fiind puținătatea repetițiilor la care a participat, unei parteneri noi.

În distribuția de "acasă", Alin Gheorghiu e mai robust ca aspect, mai *macho* ca prestație scenică și cu o gestică mai subliniată.

Cealaltă pereche solistică, Mercedes-Espado, se apropie mai mult de senzualitatea dansului spaniol, transfigurată în mișcările brațelor (Cristina Uță) și în entuziasmul juvenil, dar insuficient de temperamental, al lui Ion Dumitrescu.

Cuplul Don Quijote-Sancho Panza se echilibrează prin hieratismul absent al lui Antonel Oprescu, în jurul căruia mișună inventivul Răzvan Marinescu. Excelentă, Oana Popescu în rolul

Amorașului din vis, minionă, iute și delicată, o balerină cu resurse prea puțin exploatare. Adorabil și Mihai Fotescu, în filfizonul Camacho: obișnuit al rolurilor comice, care-i vin ca turnate, nu ar avea nevoie de perucă și machiaj ca să fie hazos. Laura Blică și Loredana Salaoru, cele două prietene ale Quiteriei, formează o pereche asortată, atât ca aspect, cât și ca dotare și sincronizare. Întregul ansamblu de fete (slavă Domnului, mult întinerit și destul de omogen) se dovedește a fi în progres; băieții însă formează grupuri mai puțin fericite. Fără a fi o reușită superioară montării vechi, **Don Quijote** umple un gol repertorial cu un spectacol colorat și vesel, din care se detașează câțiva soliști de valoare (Corina Dumitrescu, Cristina Uță) și o molipsitoare poftă de a dansa.

Vivia Săndulescu

st teatru

ISTORIE de istorie, de istorie...

Printre extrem de puținele emisiuni de cultură autentică pe care le mai "suportă" astăzi micul ecran, se poate descoperi o bijuterie inestimabilă, ascunsă cu modestie (citește: fără a i se face reclama pe care ar merita-o din plin) și ingratitudine (la ora telegenului de seară) la TV2, încă de pe când acesta nu devenise un post "salvator"! **Pagini din istoria teatrului românesc** este un serial realizat acum aproape două decenii, când a fost conceput într-o agreabilă manieră colocvială, strălucit materializată datorită farmecului indelicibil al maestrului Radu Beligan. Domniței Munteanu i-a revenit misiunea de a fluidiza densitatea scenariului lui Constantin Parascivescu prin imagini-document furnizate de Arhiva Națională de Filme. Astfel, pentru încă o dată, artele-surori, teatrul și filmul, se oglindesc reciproc într-o generoasă *mise en abime* care permite incursiunea în istoria scenei și,

deopotrivă, a cinematografului românesc.

De exemplu, episodul 21, intitulat "Scrisoare către un actor trist", execută un slalom de virtuozitate printre contribuțiile creatoare ale unor mari personalități precum Lucia Sturdza, Tony Bulandra, Ion Manolescu, Gheorghe Storin, Aristizza Romanescu, Romald Bulfinski, Alexandru Davila, Liviu Rebreanu, jalonând în timp un concept estetic de interpretare actoricească "realistă". Ilustrația a constat în fragmente din filmul **Trenul fantomă** și în crâmpoie înregistrate direct din spectacole de teatru cum ar fi **Profesiunea doamnei Warren** sau **Ma-mouret**.

Revenind la amfitrionul acestui serial aparte, Radu Beligan este "omul potrivit la locul potrivit", pentru că propria-i biografie artistică îi permite să se constituie într-un tezaurizator competent, capabil, cu brianta-i inteligență și farmecul său de *causeur*, să transmită informațiile într-o manieră atrăgă-

toare, elegantă, palpitantă. Fiindcă știe, printr-o simplă frazare sau un gest anume, să sublinieze sau să estompeze unele lucruri, dând relief comunicării, animând realmente paginile de istorie.

Să sperăm că "acolo sus" cineva plănuiește, cum s-a zvonit, și o preluare de ștafetă, pentru că istoria teatrului românesc este în plină desfășurare, sincron cu mișcarea mondială. Chit că temporar a dispărut "din grilă" singura emisiune de specialitate, "Scena", care furniza prețioase amănunte pentru prezenta și viitoarea istorie.

Trebuie spus răspicat, aici și aiurea: teatrul românesc nu poate fi "eliminat" de o transmisiune în direct a indiferent căruia campionat sportiv și nu are nevoie – cel puțin la un post public – de *televoting* (stupid barbarism, nu o dată compromis) pentru a-și recăpăta dreptul la existență și – de ce nu? – la supremație pe micul ecran.

Irina Coroiu